

Arrest

nr. 116 045 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Armeense en Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 14 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 3 juli 2008 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 juni 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 15 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2003 werd ingediend en aangevuld op 06.12.2009 en 21.10.2012 door :

[...]

Nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.760 van 09.12.2008 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen Indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds mei 2007 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, duurzaam lokaal verankerd zijn, Nederlands leren en spreken en dit staven aan de hand van attesten betreffende de lessen Nederlands, werkbereid zijn en ter staving attesten van de VDAB voorleggen en in hun eigen onderhoud zouden willen voorzien, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zouden betekenen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde Infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 31.05.2007 een asielaanvraag in, die op 29.04.2008 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 28.09.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen verklaren dat indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, zij wel degelijk ernstige moeilijkheden zouden kennen in Rusland. Zij zouden er door de lokale bevolking als vreemdelingen worden aanzien en hun fysieke integriteit zou er in gevaar zijn. Tevens zou het integratieproces van verzoekers afgebroken worden. Doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor ernstige moeilijkheden bij hun terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen verklaren tevens dat zij, mede door hun lange afwezigheid, alle banden hebben verbroken met hun land van herkomst. Het is echter de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 26.09.2012, illegaal in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar diverse arresten die genomen zijn op grond van artikels van het internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (art. 3 in combinatie met artikels 12, 18, 23), De Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001).

Ook het aangehaalde artikel 3 van het EVRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking. Wat betreft het aanhalen van art. 12 van het EVRK is het zo dat hoewel de hoorplicht inhoudt dat betrokkenen de mogelijkheid moet gegeven worden om de standpunten op nuttige wijze naar voren te brengen, horen niet betekent dat betrokkenen mondeling dienen gehoord te worden. Art. 12.2 van het EVRK voorziet dat het kind dit zelf kan doen of via een vertegenwoordiger. Bij een aanvraag 9bis wordt het kind vertegenwoordigd door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de ouders overigens om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Omwille van deze reden kan er geen schending van art. 12 van het EVRK vastgesteld worden zodat dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In verband met het aangehaalde artikel 16, recht op privacy, dient opgemerkt te worden dat ervan een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art 26 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Betrokkenen kunnen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw [Z.] (met name: posttraumatische hypertensie en rugklachten van mevrouw) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1950 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 30.233 van 26.04.2012). Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen reeds een aanvraag 9ter indienden op 03.07.2006 die op 25.09.2009 ontvankelijk werd verklaard. Op 24.03.2012 werd de aanvraag 9ter ongegrond verklaard en afgesloten."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekende partijen samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van [...], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Roemenië, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij [zij] langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op datum van 29.04.2006;

□ *Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:*

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2012, hem [haar] betekend op 28.09.2012.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2012, hem [haar] betekend op 28.09.2012"

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat het enig middel van verzoekende partijen geheel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede en derde bestreden beslissing. Verder ontbreekt eveneens een uiteenzetting hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede en derde bestreden beslissing die gegrond zijn op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis. Verzoekende partijen geven aan dat de tweede en derde bestreden beslissing zijn genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing doch zij lichten deze stelling niet toe en dit gegeven kan niet worden vastgesteld.

De Raad stelt aldus vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de op 15 juli 2013 aan verzoekende partijen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

"Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers en hun kinderen in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds mei 2007 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties op 29 april 2008 een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de asielaanvraag van verzoekers en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en deze niet in vraag stelt,

doch zich beperkt tot het stellen dat dit geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 11 juni 2013 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 3 juli 2008 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9bis Vw. van verzoekers dateert van 3 juli 2008, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 11 juni 2013, hetzij bijna vijf jaren later, hetgeen onredelijk lang is.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder bijna twee jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekers en hun kinderen hebben zich in die uitzonderlijk lange tussenperiode, sedert mei 2007 tot op heden, immers nog verder geïntegreerd.

Ten tweede schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat in de bestreden beslissing amper wordt verwezen naar de (inmiddels vernietigde) 'Instructies dd. 19 juli 2009 die voormalig Staatssecretaris Asiel en voor Migratie, dhr. Melchior Wathelet aan dhr. Directeur-Generaal had gegeven, en waarnaar verzoekers in de actualisatie dd. 6 december 2009 van hun aanvraag cfr. art 9bis Vw. dd. 3 juli 2008 uitdrukkelijk hadden gerefereerd.

In hun actualisatie dd. 6 december 2009 hadden verzoekers uitdrukkelijk verwezen naar de Instructies dd. 19 juli 2009 van voormalig Staatssecretaris Asiel en voor Migratie en hadden zich ook daarop gebaseerd om aan verweerder te vragen hun aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren.

(zie actualisatie dd. 06/12/2009 :

"In bijlage vindt U het ingevuld typeformulier voor de regularisatieaanvraag om de actualisatie te vergemakkelijken.

In het dossier van mijn cliënten werden eerder reeds, o.a. bij de aanvragen dd. 03/07/2008 en dd. 02/07/2008, diverse stukken reeds per post opgestuurd.

Deze bewijsstukken worden bij deze niet opnieuw overgemaakt.

Wel maak ik U bij deze 4 bijkomende stukken over.

Betrokkenen voldoen o.a. aan de bepalingen zoals omschreven in 2.8.B + vallen zij onder de categorie 'Andere prangende humanitaire situaties' van de 'Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19/07/2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9,3° lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. '

Mijn cliënten dienden op 31/05/2007 een asielaanvraag in.

Tussen hun asielaanvraag in België en heden, zijn mijn cliënten steeds in België blijven wonen.

De kinderen van mijn cliënten gaan naar school.

Mijn cliënten voldoen (bijna volledig) aan de voorwaarden van de bepalingen zoals omschreven in 2.8. B van de Instructies.

Voor 18/03/2008 hadden zij vanzelfsprekend een wettig verblijf gehad, o.a. in het kader van hun asielprocedure.

Zij hebben geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, o.a. in het kader van hun asielaanvraag en in het kader van hun aanvragen tot verblijfsmachtiging o.b.v. humanitaire redenen en o.b.v. medische redenen.

Mijn cliënten zijn duurzaam lokaal verankerd in de samenleving.

Zij spreken zeer goed Nederlands en zijn steeds bereid om desgewenst één en ander persoonlijk te komen aantonen in het kader van een persoonlijke verschijning voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

De enige reden waarom mijn cliënten nog geen arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen, is omdat zij nog steeds geen geldige verblijfsvergunning voor België hebben.

Wel leggen mijn cliënten een 'attest van werkbereidheid' voor afgeleverd door de VDAB. Zij hopen dat zij van Uw diensten deze kans mogen krijgen.

Van zodra zij in het bezit zullen zijn van een verblijfsvergunning, zullen zij binnen de 3 maanden een arbeidskaart voorleggen en zullen zij hun verantwoordelijkheid kunnen opnemen en iets kunnen teruggeven aan de samenleving.

Tenslotte vallen mijn cliënten onder de categorie : "Andere prangende humanitaire situaties". Met hun land van herkomst hebben zij, mede door hun lange afwezigheid alle banden verbroken."

In de bestreden beslissing heeft verweerder ten onrechte geen afdoende antwoord gegeven op dit onderdeel van verzoekers aanvraag dd. 3 juli 2008.

Verweerder gaat slechts zijdelings voorbij aan het gegeven dat verzoekers zich hebben gebaseerd op de Instructie van 19 juli 2009 en beperkt zich ten onrechte tot een vage bewering dat deze Instructies dd. 19 juli 2009 sinds de vernietiging door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009 niet meer van toepassing zouden zijn.

Verweerder verliest uit het oog dat de Instructies dd. 19 juli 2009 op het ogenblik van de door verzoekers ingediende actualisatie dd. 6 december 2009 wel degelijk nog steeds van toepassing waren.

Bovendien heeft dhr. Freddy Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, in publiek, en meermaals verklaard dat ondanks de vernietiging door de Raad van State (RvS arrest 198.769 dd. 9 december 2009 en arrest 215.571 dd. 5 oktober 2011) van de (voormelde) Instructies dd. 19 juli 2009, de bevoegde staatssecretaris alsook verweerder, bij monde van dhr. Freddy Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, - dat zij zich in het kader van hun discretionaire bevoegdheid wél zullen blijven baseren op de inhoudelijke criteria van de (door de Raad van State vernietigde) Instructies van 19 juli 2009 en deze als een soort leidraad te zullen blijven hanteren en toepassen bij de beoordeling van de aanvragen tot verblijfsmachtiging.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar uitspraken gedaan door dhr. Freddy Roosemont in het actualiteitenprogramma 'TERZAKE' op CANVAS dd. 26 maart 2012.

(zie verder)

De bestreden beslissing houdt derhalve een flagrante schending in van de motiveringsverplichting minstens van het redelijkheidsbeginsel.

Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten in hun actualisatie dd. december 2009 bleek dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers verhinderen in hun land van herkomst deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Armenië hetzij de Russische Federatie terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder hun langdurig verblijf in België sedert mei 2007 ; hun verregaande integratie in het land ; het gegeven dat hun kinderen sedert 2007 ononderbroken naar school gaan ; het feit dat verzoekers werkwilig zijn etc. etc.) - en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03.2003.)

De bestreden beslissing houdt derhalve een flagrante schending in van de motiveringsverplichting minstens van het redelijkheidsbeginsel.

- schending van het redelijkheidsbeginsel

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Verzoekers brachten voldoende elementen aan waarmee naast een continu verblijf in België sedert mei 2007 tot op heden ook een verregaande integratie aangetoond wordt.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst, waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers verblijven ononderbroken in België sinds hun eerste asielaanvraag in mei 2007), de banden verbroken hebben louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers en hun kinderen.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat aangezien verzoekers in de actualisatie dd. 6 december 2009 van hun aanvraag cfr. art 9bis Vw. dd. 3 juli 2008 uitdrukkelijk verwezen naar de Instructies dd 19 juli 2009 van voormalig Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de heer Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks de vernietiging door de Raad van State (RvS arrest 198.769 dd. 9 december 2009 en arrest 215.571 dd. 5 oktober 2011) van de (voormelde) Instructies dd. 19 juli 2009 bevestigden de bevoegde staatssecretaris alsook verweerder, bij monde van dhr Freddy Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken –in publiek- meermaals dat zij zich in het kader van hun 'discretionaire bevoegdheid' wél zullen blijven baseren op de inhoudelijke criteria van de (door de Raad van State vernietigde) Instructies van 19 juli 2009 en deze als een soort leidraad te zullen blijven hanteren en toepassen bij de beoordeling van de aanvragen tot verblijfsmachtiging.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar uitspraken gedaan door dhr. Freddy Roosemont in het actualiteitenprogramma 'TERZAKE' op CANVAS dd. 26 maart 2012.

("Hongerstakers : wanhoop of chantage ?")

<http://video.canvas.be/terzake-maandag-26-maart>

*(of ga via 'Google' naar 'Canvas' ; klik op 'programma's' ; klik vervolgens op Terzake, ; naar beneden scrollen waar een overzicht van alle programma's van 'Terzake' te zien zijn ; vervolgens verder aanvinken totdat de uitzending van 26 maart 2012 te zien is ; de uitspraken van dhr. Freddy Roosemont zijn te zien en te horen tussen 14 minuten & 15 seconden tot circa 14 minuten & 30 seconden)
Dit programma kan worden herbekeken op voormelde link.*

In de uitzending verklaarde dhr. Freddy Roosemont letterlijk het volgende :

"... de huidige regering heeft die regels in de zomer van 2009 bepaald en wij passen die nog steeds toe..."

Ondanks het feit dat verzoekers in de actualisatie dd. 6 december 2009 van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 3 juli 2008 verwezen naar de inhoudelijke criteria (Punt 2.8B) van de (inmiddels vernietigde) Instructies dd. 19 juli 2009, en verzoekers in hun actualisatie dd. 6 december 2009 uitdrukkelijk verklaarden dat zij zich op deze Instructies dd. 19 juli 2009 wensen te beroepen, verklaarde verweerder hun aanvraag desalniettemin onontvankelijk.

En dit in tegenstrijd tot de publieke verklaringen van dhr. Freddy Roosemont dd. 26 maart 2012 waarbij hij bevestigde dat verweerder de inhoudelijke criteria van de (inmiddels vernietigde) instructie dd. 19 juli 2009 (in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid) wél zou blijven toepassen.

Door verzoekers aanvraag thans onontvankelijk te verklaren, in tegenstrijd tot voormelde publieke verklaringen van dhr. Freddy Roosemont, geeft verweerder blijk van een arbitraire houding en creëert hij op die manier een situatie van rechtsonzekerheid die ontoelaatbaar is ; minstens flagrant onredelijk is.

Daarom dat een ontvankelijk-verklaring van verzoekers aanvraag cfr. art. 9bis Vw. dd. 3 juli 2008 , ingediend bij de Burgemeester van de Gemeente Heusden-Zolder een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Gelet op de door verzoekers uitgewerkte argumenten in hun verzoekschrift dd. 3 juli 2008 en beide actualisaties dd. 6 december 2009 en dd. 21 oktober 2012, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van niet- ontvankelijkheid alsook de beide bevelen om het grondgebied te verlaten (2 x Bijlage 13 Sexies) dd. 11 juni 2013 te worden vernietigd."

4.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens concreet toegelicht waarom de verschillende door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partijen betogen dat in de eerste bestreden beslissing niet afdoende wordt geantwoord op hun vraag in de aanvraag om machtiging tot verblijf om toepassing te maken van de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op voormelde instructie omdat deze werd vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Er blijkt niet dat deze motivering, gelet op het gegeven dat de instructie niet langer aanwezig is in het rechtsverkeer, niet afdoende zou zijn. De criteria vervat in de betreffende instructie betroffen in wezen ook de gegrondheid van de aanvraag, waar de thans bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf betreft.

De Raad stelt vast dat de motivering vervat in de eerste bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekende partijen in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoekende partijen aangeven niet akkoord te gaan met de beoordeling van hun aanvraag in de eerste bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot

een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelde evenwel dat de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekende partijen geven aan dat verwerende partij er zich in de eerste bestreden beslissing niet toe kon beperken om – waar zij in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk hadden gevraagd om deze ontvankelijk én gegrond te verklaren op grond van de instructie van 19 juli 2009 – louter te stellen dat de betreffende instructie is vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria aldus niet langer van toepassing zijn. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij aldus uit het oog verliest dat deze instructie wel nog van toepassing was op het ogenblik dat zij hun actualisatie van 6 december 2009 overmaakten aan het bestuur en dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals en publiekelijk heeft verklaard dat ondanks de nietigverklaring de inhoudelijke criteria in het kader van de discretionaire bevoegdheid nog steeds zullen worden toegepast.

Verzoekende partijen houden aldus voor dat hun aanvraag ten onrechte niet werd getoetst aan de criteria van de vernietigde instructie betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De instructie waarop verzoekende partijen doelen, werd echter vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 precies omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekende partijen om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekende partijen hun kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria

vervat in de vernietigde instructie betroffen immers “*humanitaire*” situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoekende partijen hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verwerende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Zij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom zij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoekende partijen tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van de directeur-generaal van de dienst Vreemdelingenzaken niet aan dat de *in casu* eerste bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een reglementair voorziene norm, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Van een bestuur kan ook niet worden verwacht dat het zijn recht, om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg op dit punt niet dienstig beroepen op het rechtszekerheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen wijzen in de uiteenzetting van hun middel nogmaals op hun continu verblijf in België sedert mei 2007, hun verregaande integratie en het gegeven dat zij de banden met hun herkomstland zouden hebben verbroken en stellen dat het bijgevolg niet redelijk is hen te verplichten terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij tonen evenwel niet aan dat het voor hen omwille van deze elementen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen aldus blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De stelling van verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde duur van het verblijf in België en de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoekende partijen verder aangeven dat de motivering van de eerste bestreden beslissing indruist tegen de feitelijke gegevens van het dossier kan de Raad enkel opmerken dat dit niet kan worden vastgesteld en dat zij dit betoog niet verder toelichten aan de hand van concrete gegevens. Zij maken evenmin aannemelijk dat met bepaalde door hen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen elementen geen rekening werd gehouden of niet op een voldoende en redelijke wijze.

Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing onvoldoende is en de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht werden genomen omdat verwerende partij het “*geheel van de argumenten*” niet heeft beoordeeld. Uit de

eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding al de door verzoekende partijen aangebrachte argumenten heeft besproken en heeft uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Aangezien geen van de door verzoekende partijen aangebrachte elementen weerhouden werd als buitengewone omstandigheid kan niet ingezien worden waarom het geheel van deze elementen nogmaals zou moeten beoordeeld worden. Een dergelijke verplichting kan namelijk niet uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgeleid worden.

Verzoekende partijen geven, waar zij stellen dat een ontvankelijkverklaring van hun aanvraag een rationele en aanvaardbare oplossing was, ten slotte opnieuw blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Zoals reeds gesteld, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.2.5. Verzoekende partijen betogen ten slotte dat de eerste bestreden beslissing niet werd genomen binnen een redelijke termijn. Zij stellen dat aldus de zorgvuldigheidsverplichting en het principe van “goed beheer”, dat het recht op (juridische) zekerheid, het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger, een redelijke keuze en het principe van proportionaliteit omvat, werd geschonden. Zij benadrukken dat pas na een kleine vijf jaar een beslissing werd genomen en dat geen objectieve grondslag bestaat voor deze lange behandelingstermijn. Zij wijzen erop dat zij zich in tussentijd verder hebben geïntegreerd in België.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoekende partijen niet aantonen welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing, die hun verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partijen zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Verzoekende partijen geven verder aan dat het bestuur door zijn optreden, of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen, doch blijven in gebreke om met concrete elementen aan te tonen dat de duur van de behandelingstermijn van huidig voorliggende aanvraag hen op enige wijze schade heeft berokkend. Zij wijzen enkel op het gegeven dat zij zich tijdens de periode dat hun aanvraag in behandeling was verder hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving, doch er blijkt niet dat dit gegeven hen als dusdanig schade heeft berokkend. Dit gegeven geeft integendeel extra gewicht aan de grond van hun aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Er blijkt evenmin dat door de behandelingsduur van de aanvraag de rechtszekerheid in het gedrang is gekomen of dat verwerende partij is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die zij zou hebben gedaan. Dit betoog van verzoekende partijen, waarmee zij de motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerleggen dat geen buitengewone

omstandigheden zijn aangetoond, kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4.2.6. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS